

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

29 grudnia

№ 93.

Rok 1936.

TREŚĆ:

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz.: 649—Skarbu z dnia 11 grudnia 1936 r. o wykonaniu ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym	1493
650—Skarbu z dnia 18 grudnia 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Zagranicznych, Sprawiedliwości oraz Komunikacji w sprawie konwersji obligacji b. austriackiego długu kolejowego zabezpieczonego	1508
651—Skarbu z dnia 19 grudnia 1936 r. w sprawie opłat stemplowych, wiążących się z przejściem własności nieruchomości w toku postępowania egzekucyjnego	1508
652—Skarbu z dnia 22 grudnia 1936 r. o zwolnieniu niektórych zakładów detalicznej sprzedaży spirytusu i napojów alkoholowych od opłat z tytułu prowadzenia tej sprzedaży	1509
653—Skarbu z dnia 23 grudnia 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o odroczeniu wypłat z odrębnej masy majątkowej Towarzystwa Ubezpieczeń na życie „Phönix”	1510
654—Komunikacji z dnia 11 grudnia 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Przemysłu i Handlu, Sprawiedliwości, Poczty i Telegrafów oraz Skarbu o zmianie rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 6 lipca 1932 r. w sprawie wykonania ustawy o zarobkowym przewozie osób i towarów pojazdami mechanicznymi	1510
655—Przemysłu i Handlu z dnia 22 grudnia 1936 r. o wspólnym rozliczaniu utargu nafty na rynku wewnętrznym	1511

OBWIESZCZENIE MINISTRA

Poz.: 656—Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 16 grudnia 1936 r. o sprostowaniu błędów w rozporządzeniu Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego o zwinięciu i utworzeniu niektórych katedr i zakładów naukowych w szkołach akademickich	1512
--	------

649.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 grudnia 1936 r.

o wykonaniu ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym.

Na podstawie art. 47 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 79, poz. 550), której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 30 maja 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 339) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają artykuły ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwo-

wym podatku przemysłowym, której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 30 maja 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 339).

(2) Paragrafy, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają paragrafy rozporządzenia niniejszego.

Do art. 2 p. 1.

§ 2. (1) Hodowla inwentarza, mleczarstwo, sadownictwo, ogrodnictwo, pszczelarstwo i gospodarstwo rybne nie podlegają państwowemu podatkowi przemysłowemu w myśl art. 2 p. 1 ustawy tylko wówczas, gdy są związane z gospodarstwami rolnymi lub leśnymi.

(2) Hodowla inwentarza, mleczarstwo, sadownictwo, ogrodnictwo, pszczelarstwo i gospodarstwo rybne, jeżeli są prowadzone samodzielnie, podlegają opodatkowaniu. Tego rodzaju przedsiębiorstwa

powinny być zaopatrzone w świadectwa przemysłowe według rozdziału XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy. Obrót tego rodzaju przedsiębiorstw ustala się w myśl art. 5 ust. (1) p. 7 ustawy.

Do art. 2 p. 1 lit. b.

§ 3. (1) Mleczarstwo, ogrodnictwo, sadownictwo i rybołówstwo związane z gospodarstwem rolnym lub leśnym, podlegają państwowemu podatkowi przemysłowemu zarówno w przypadku przerabiania, jak i nieprzerabiania płodów, jeżeli są prowadzone zawodowo i zarobkowo, jako wyłączny lub przeważający rodzaj gospodarstwa.

(2) Podlegające opodatkowaniu przedsiębiorstwa, wymienione w art. 2 p. 1 lit. b ustawy, powinny być zaopatrzone w świadectwa przemysłowe według rozdziału XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy. Obrót tych przedsiębiorstw ustala się w myśl art. 5 ust. (1) p. 7 ustawy.

Do art. 2 p. 1 lit. c.

§ 4. (1) Sprzedaż drzewa na pniu przez właściciela obszaru leśnego nie podlega opodatkowaniu, chociażby właścicielem obszaru leśnego była spółka o charakterze przemysłowym lub handlowym, bądź osoba uznana przez kodeks handlowy za handlującą.

(2) Wyręby leśne, dokonywane przez właścicieli obszarów leśnych na cudzy rachunek, podlegają zawsze opodatkowaniu, przy czym za obrót podlegający podatkowi przemysłowemu u właściciela obszaru leśnego uważa się wynagrodzenie za wykonane roboty.

Do art. 2 p. 2.

§ 5. (1) Pojęcie osobnego zakładu handlowego, względnie oddzielnego składu w rozumieniu art. 2 p. 2 ustawy, określają postanowienia art. 11 i 22 ustawy.

(2) W przypadku utrzymywania poza obrębem własnych lub dzierżawionych gruntów oddzielnego składu przez właściciela lub dzierżawcę gospodarstwa rolnego albo właściciela gospodarstwa leśnego, powstaje obowiązek wykupienia właściwego świadectwa przemysłowego na przedsiębiorstwo handlowe oraz opłacania podatku przemysłowego od obrotu, uzyskanego ze sprzedaży produktów gospodarstwa rolnego lub leśnego, które przez dany skład przeszły. Obroty, osiągnięte z tego rodzaju sprzedaży, podlegają opodatkowaniu według stawek, przewidzianych dla przedsiębiorstw handlowych, jeżeli produkcja tych artykułów jest zwolniona od podatku przemysłowego.

(3) Plac, utrzymywany czasowo przez właściciela lub dzierżawcę gospodarstwa rolnego albo właściciela gospodarstwa leśnego poza obrębem własnych lub dzierżawionych gruntów, wchodzących w skład powyższych gospodarstw, służący wyłącznie dla celów przeładowania produktów gospodarstwa rolnego lub leśnego i kasowany bezpośrednio po ukończeniu tego przeładowania, nie jest oddzielnym składem w rozumieniu art. 2 p. 2 ustawy.

Do art. 2 pp. 3 i 4.

§ 6. Jeżeli przedsiębiorstwa, wymienione w punktach 3 i 4 art. 2 ustawy, poza zaspokojeniem

potrzeb własnego gospodarstwa, dokonywają sprzedaży wydobytych surowców lub wyprodukowanych towarów lub wykonywają zamówienia na przerób, — to w tym przypadku podlegają one opodatkowaniu, przy czym za obrót (art. 5) tych przedsiębiorstw uważa się sumę przychodu brutto, osiągniętego ze sprzedaży lub przerobu.

Do art. 3 ust. (1) p. 1.

§ 7. (1) Przedsiębiorstwa państwowe, wydzielone z ogólnej administracji państwowej i posiadające odrębną osobowość prawną, podlegają opodatkowaniu na zasadach ogólnych nawet w przypadku, gdy służą wyłącznie potrzebom administracji państwowej.

(2) Przedsiębiorstwa państwowe, nie wydzielone z ogólnej administracji państwowej, o ile nie działają wyłącznie na potrzeby administracji państwowej, podlegają podatkowi przemysłowemu, przy czym za podlegający opodatkowaniu obrót (art. 5) uważa się sumę przychodu brutto, uzyskaną z transakcji, dokonanych nie na potrzeby administracji państwowej.

(3) Przy określaniu kategorii świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw, o których mowa w ustępie (2) paragrafu niniejszego, uwzględnia się tylko część obrotu (art. 5) podlegającą opodatkowaniu, i w stosunku do tej części obrotu ustala się znamiona miarodajne dla ustalenia kategorii świadectwa przemysłowego (wysokość obrotu, produkcji, ilość pracowników itp.).

Przykład: Państwowe przedsiębiorstwo przemysłowe, podlegające zaliczeniu do świadectwa przemysłowego w myśl rozdziału XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, które sprzedaje nie na potrzeby administracji państwowej 50% ogólnej produkcji, powinno wykupić świadectwo przemysłowe odpowiadające 50% ogólnej ilości zatrudnionych robotników.

Do art. 3 ust. (1) p. 2.

§ 8. (1) Państwowe koleje żelazne oraz koleje prywatne, będące w zarządzie przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, łącznie ze wszystkimi urządzeniami, służącymi do zaspokajania własnych potrzeb kolei, nie podlegają opodatkowaniu.

(2) Przedsiębiorstwa służące nie tylko do zaspokajania własnych potrzeb przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, lecz prowadzone w całości lub w części dla innych celów, podlegają opodatkowaniu na zasadach ogólnych, przy czym mają zastosowanie przepisy § 7 ustępy (2) i (3) rozporządzenia niniejszego.

(3) Podlegają podatkowi prywatne koleje żelazne z dowolną trakcją, a w tej liczbie kolejki w miastach i kolejki podmiejskie oraz tramwaje, jeżeli nie są w zarządzie przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”.

Do art. 3 ust. (1) p. 3.

§ 9. (1) Do przedsiębiorstw użyteczności publicznej zalicza się: wodociągi i kanalizacje, szpitale, laboratoria do badania produktów, zakłady dezynfek-

cyjne, łaźnie, kąpieliska, rzeźnie, elektrownie, gazownie, telefony, koleje żelazne z trakcją parową, elektryczną lub konną, a w tej liczbie kolejki w miastach i kolejki podmiejskie oraz tramwaje i autobusy.

(2) Również korzystają ze zwolnienia od podatku przemysłowego wszystkie zakłady handlowe i przemysłowe, należące do przedsiębiorstwa użyteczności publicznej, jeżeli zakłady te z uwagi na rodzaj swej działalności są gospodarczo związane z działalnością przedsiębiorstwa użyteczności publicznej.

§ 10. Przedsiębiorstwa należące do związków samorządowych, a nie wymienione w art. 3 ust. (1) pp. 3, 8 i 9 ustawy, jak np. sklepy, apteki, piekarnie itp. — podlegają opodatkowaniu.

Do art. 3 ust. (1) p. 6.

§ 11. (1) Za publiczne zakłady naukowe uważa się zakłady naukowe państwowe oraz publiczne w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 389).

(2) Za prywatne zakłady naukowe uważa się zakłady naukowe prowadzone na podstawie właściwych orzeczeń państwowych władz szkolnych, a nadto zawodowe szkoły (kursy) pielęgniarstwa i położnych.

(3) Nie korzystają ze zwolnienia od podatku przemysłowego przedsiębiorstwa będące tylko z nazwy szkołami (kursami), lecz nie mające charakteru zakładu naukowego.

(4) Internaty przy zakładach naukowych, z wyjątkiem utrzymywanych na koszt państwa i związków samorządowych oraz instytucji społecznych, oświatowych i dobroczynnych, o ile nie podpadają pod ulgę przewidzianą w art. 3 ust. (1) p. 12 ustawy, podlegają podatkowi przemysłowemu.

Do art. 3 ust. (1) p. 7.

§ 12. Przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, utrzymywane przez instytucje społeczne, oświatowe i dobroczynne, a nie wymienione w art. 3 ust. (1) p. 7 ustawy, podlegają opodatkowaniu.

Do art. 3 ust. (1) p. 11.

§ 13. (1) Zarówno przemysł ludowy, tj. wytwarzanie przez ludność wiejską przedmiotów użytkowych i zdobniczych przeważnie o cechach etnicznych, opartych o miejscową tradycję ludową, z własnych lub nabytych surowców (materiałów) we własnych warsztatach pracy, jak również rzemiosła, nie podlegają opodatkowaniu w myśl art. 3 ust. (1) p. 11 ustawy, o ile są wykonywane:

1) przez drobnych gospodarzy rolnych lub bezrolnych,

2) bez obcych sił pomocniczych,

3) ubocznie.

(2) Przemysł ludowy i rzemiosła, które nie odpowiadają chociażby jednemu z powyższych warunków, podlegają opodatkowaniu.

(3) Sprzedaż wyprodukowanych artykułów poza miejscem zamieszkania producenta w oddzielnych zakładach handlowych podlega opodatkowaniu, na-

tomiast sprzedaż tych artykułów na targach podlega opodatkowaniu tylko wówczas, jeżeli nie ma charakteru dorywczego.

Do art. 3 ust. (1) p. 12.

§ 14. Opodatkowaniu podlega prowadzony zarobkowo i zawodowo odnajem pokoiów umeblowanych.

Do art. 3 ust. (1) p. 13.

§ 15. (1) Za kredyt długoterminowy uważa się kredyt hipoteczny, spłacalny w ratach według z góry ustalonego planu amortyzacyjnego.

(2) Wszystkie inne formy kredytu, chociażby nawet zabezpieczonego hipotecznie, np. na weksle, obligi, rewersy itp. zobowiązania, należy uważać za kredyt krótkoterminowy w rozumieniu art. 3 ust. (1) p. 13 ustawy.

(3) W instytucjach kredytu mieszanego (długoterminowego i krótkoterminowego) obroty osiągnięte z operacji kredytu długoterminowego nie podlegają podatkowi.

Do art. 3 ust. (1) p. 15.

§ 16. (1) Za eksport uważa się wywóz towarów poza granice celne Rzeczypospolitej Polskiej. Wywóz na obszar W. M. Gdańska nie korzysta z ulg z art. 3 ust. (1) p. 15 ustawy.

(2) Za transakcje, wynikające z obrotu uszlachetniającego czynnego w rozumieniu art. 3 ust. (1) p. 15 ustawy, należy uważać przerób na rachunek firm zagranicznych surowców oraz półfabrykatów, sprowadzanych z zagranicy, a przeznaczonych po przeróbce do eksportu.

(3) Osiągnięty z tych transakcji zarobek brutto nie podlega podatkowi przemysłowemu od obrotu.

(4) Obroty, osiągnięte z eksportu węgla oraz wszelkiego rodzaju półfabrykatów i gotowych wyrobów, jak również transakcje z firmami zagranicznymi, wynikające z obrotu uszlachetniającego czynnego, powinny być udowodnione prawidłowo prowadzonymi księgami handlowymi eksportera.

(5) Eksport, dokonany za pośrednictwem wspólnych biur sprzedaży, powinien być udowodniony prawidłowo prowadzonymi księgami handlowymi zarówno wspólnego biura sprzedaży, jak również przedsiębiorstwa, eksportującego towary za pośrednictwem tego biura.

(6) Nadto fakt eksportu powinien być udowodniony deklaracjami wywozowymi, przewidzianymi w § 55 (wzory Nr 9 i 10) lub w § 56 (wzór Nr 11) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 października 1934 r. — przepisy wykonawcze do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 820).

(7) W razie niemożności przedstawienia przez płatnika deklaracji wywozowych — fakt eksportu może być udowodniony innymi wiarygodnymi dowodami, np. zaświadczeniami urzędów celnych, zaświadczeniami eksportowymi związków eksportowych, listami przewozowymi, konosamentami, zaświadczeniami akcyzowymi itp. Ocena tych dowodów należy do władz wymiarowych.

(8) W przypadku zwolnienia transakcji eksportowych od podatku na podstawie przedstawionego

przez płatnika jednego z wyżej wspomnianych dowodów, powinna władza wymiarowa na dowodzie tym zaznaczyć, że został on wykorzystany przy wymiarze podatku przemysłowego od obrotu.

(9) W razie wątpliwości, podniesionych przez płatnika lub nasuwających się z urzędu, czy dany artykuł należy zaliczyć do surowców czy też do półfabrykatów lub gotowych wyrobów, mają władze wymiarowe zwracać się za pośrednictwem właściwych izb skarbowych (Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) o rozstrzygnięcie do Ministerstwa Skarbu, które wydaje postanowienie po zasięgnięciu opinii izb przemysłowo-handlowych.

(10) Zwolnienie z art. 3 ust. (1) p. 15 ustawy dotyczy wyłącznie podatku przemysłowego od obrotu, wobec czego przedsiębiorstwa eksportujące powinny być zaopatrzone we właściwe świadectwa przemysłowe.

(11) Obroty, osiągnięte z transakcji eksportowych, nie udowodnionych w sposób przepisany (brak prawidłowych ksiąg handlowych, brak dowodów wywozowych, wymienionych w ust. (6) i (7) paragrafu niniejszego), nie mogą korzystać ze zwolnienia od podatku i podlegają opodatkowaniu według właściwych stawek podatkowych, przewidzianych w art. 7 ustawy.

(12) Obroty, osiągnięte z wywozu na obszar W. M. Gdańska, podlegają opodatkowaniu według stawek podatkowych, przewidzianych w art. 7 ustawy.

(13) Wynagrodzenia, uzyskane przez przedsiębiorstwa komisowe, pośrednictwa handlowego, ekspedycyjne, transportowe itp. z tytułu transakcji eksportowych nie korzystają ze zwolnienia od podatku z art. 3 ust. (1) p. 15 ustawy.

Do art. 3 ust. (2).

§ 17. (1) Jeżeli jeden i ten sam płatnik posiada kilka przedsiębiorstw, to może on być zwolniony od podatku przemysłowego od obrotu na zasadzie art. 3 ust. (2) ustawy w tym tylko przypadku, gdy łączna suma podatku, przypadającego od wszystkich przedsiębiorstw danego płatnika, nie przekracza kwoty rocznej 100 złotych.

(2) Zwolnienie od podatku przemysłowego od obrotu na podstawie art. 3 ust. (2) może nastąpić tylko w postępowaniu wymiarowym.

Do art. 5.

§ 18. (1) Za przychód brutto uważa się pełną należność sprzedawcy z tytułu zawartej transakcji.

(2) Wszelkiego rodzaju prowizje i inne wynagrodzenia, wypłacane przez przedsiębiorstwo komisantom i pośrednikom, nie są potrącalne z obrotu tegoż przedsiębiorstwa, jako jego koszty handlowe.

(3) Odsetki za dyskonto weksla, pobrane przez sprzedawcę przy sprzedaży towaru na weksel, nie są potrącalne od przychodu brutto i stanowią w całości obrót, podlegający opodatkowaniu.

(4) Tak samo nie są potrącalne od przychodu brutto odsetki, pobrane przez sprzedawcę przy sprzedaży towaru na kredyt bez przyjmowania weksla.

(5) Odsetki prolongacyjne i odsetki zwłoki, pobrane od nabywców towarów z powodu niezapłacenia

w umówionym terminie pokredytowanej ceny kupna nie stanowią części obrotu, podlegającego opodatkowaniu.

(6) Kwoty, uzyskane ze sprzedaży całego przedsiębiorstwa (cena sprzedażna), jak również kwoty, uzyskane ze sprzedaży części majątku, nie stanowiącego przedmiotu ani obrotu, ani też produkcji przedsiębiorstwa, nie są obrotami, podlegającymi opodatkowaniu.

(7) Obroty, osiągnięte z rozprzedaży zapasu towarów w związku z likwidacją przedsiębiorstwa, podlegają opodatkowaniu na zasadach ogólnych.

(8) Doręczenie towaru przez przedsiębiorstwo wierzycielowi w celu pokrycia zobowiązania stanowi transakcję, podlegającą opodatkowaniu.

(9) Sumy, uzyskane ze sprzedaży ekzekucyjnych na pokrycie ciężących na przedsiębiorstwie zobowiązań, stanowią część podlegającego opodatkowaniu obrotu.

(10) Cło wywozowe stanowi część podlegającego opodatkowaniu obrotu w przedsiębiorstwach skupu za wodowego.

Do art. 5 ust. (1) p. 2.

§ 19. (1) Obrót w instytucjach kredytu krótkoterminowego oraz domach bankowych i kantorach wymiany składa się z dwóch części: pierwszą stanowi suma pobranych i należnych procentów, prowizji, komisyj i innych tym podobnych wynagrodzeń za świadczenia, drugą zaś częścią jest zysk brutto, osiągnięty z operacji obcymi walutami, dewizami, czekami zagranicznymi oraz wszelkiego rodzaju papierami wartościowymi.

(2) Straty, poniesione na operacjach, stanowiących drugą część obrotu, nie podlegają potrąceniu od pierwszej części składowej obrotu.

(3) Za zysk brutto, osiągnięty z operacji obcymi walutami, dewizami, czekami zagranicznymi oraz wszelkiego rodzaju papierami wartościowymi, uważa się nadwyżkę pomiędzy ceną, uzyskaną przy sprzedaży wymienionych wyżej walorów, a ceną nabycia tychże walorów, bądź też — gdy nabycie nastąpiło w ubiegłych okresach operacyjnych — wartością danych walorów, wykazaną w bilansie otwarcia danego okresu operacyjnego. Wpływy z kuponów od wszelkiego rodzaju papierów wartościowych wchodzą zawsze w skład drugiej części obrotu instytucyj kredytu krótkoterminowego i podlegają opodatkowaniu bez względu na to, czy papiery wartościowe traktowane są jako lokata kapitału, czy też jako towar oraz niezależnie od tego, czy wysokość procentów może być z góry obliczona (np. przy obligacjach, listach zastawnych), czy też ich wysokość zależy od wyników gospodarczych i uzależnionego od tego dochodu z przedsiębiorstwa (np. akcje).

(4) Z obrotu, określonego w art. 5 ust. (1) p. 2 ustawy, nie są potrącalne wszelkiego rodzaju koszty, związane z osiągnięciem obrotu, a w szczególności koszty redyskonta weksli.

(5) Nie wlicza się do podlegającego opodatkowaniu obrotu kwot pobranych od klientów na pokrycie wydatków na książeczki czekowe, koszty protestu, kurtaż, asekurację, porto, depesze itp. po należytych udowodnieniu, że kwoty te stanowią tylko zwrot fak-

tycznie poniesionych wydatków w zastępstwie klientów. W przypadku, gdy pobrane kwoty przekraczają wydatki faktycznie poniesione, kwoty pobrane z powyższego tytułu od klientów podlegają opodatkowaniu w całości.

Do art. 5 ust. (1) p. 3.

§ 20. (1) Składki dodatkowe (należności manipulacyjne, na fundusz rezerwowi itp.), jako wynikające z umowy o ubezpieczenie, stanowią część obrotu, podlegającego opodatkowaniu.

(2) Opłaty stemplowe, pobrane przez instytucje ubezpieczeniowe od ubezpieczonych, jako nie wynikające z umowy o ubezpieczenie, nie podlegają włączeniu do podstaw opodatkowania.

Do art. 5 ust. (1) p. 1, 4 i 7.

§ 21. Za obrót przy wykonaniu robót lub dostaw uważa się sumy zarówno otrzymane, jak i należne z tytułu robót i dostaw, faktycznie wykonanych w danym okresie podatkowym.

Do art. 5 ust. (1) p. 5.

§ 22. W trybie określonym w art. 5 ustęp (1) p. 5 ustawy ustala się również obrót naftowych przedsiębiorstw magazynowo-tłocznioowych.

§ 23. Sprzedaż znaczków stemplowych, pocztowych oraz weksli, dokonywana przez przedsiębiorstwa handlowe na podstawie udzielonych przez właściwe władze koncesyj, podlega opodatkowaniu podatkiem przemysłowym od obrotu jedynie od otrzymanego z tego tytułu wynagrodzenia komisowego.

§ 24. W przedsiębiorstwach komisowych oraz przedsiębiorstwach i zajęciach przemysłowych pośrednictwa handlowego za podlegającą opodatkowaniu sumę prowizji i komisowego uważa się sumy zarówno otrzymane, jak i należne w danym okresie podatkowym. Straty poniesione z tytułu „del credere” nie podlegają wyłączeniu z podstaw opodatkowania.

§ 25. (1) Nie uważa się za komisowe przedsiębiorstw dokonywających zakupu towarów w imieniu własnym na rachunek osób trzecich. Przedsiębiorstwa komisowego zakupu należy traktować bądź jako przedsiębiorstwa skupu zawodowego, bądź jako przedsiębiorstwa handlu towarowego — w zależności od ich charakteru.

(2) Stosunek „del credere” nie stanowi przeszkody do uznania komisum i pośrednictwa.

(3) Przedsiębiorstwa komisowe, działające na rachunek: a) firm zagranicznych oraz innych osób zamieszkałych lub mających siedzibę poza granicami politycznymi Rzeczypospolitej Polskiej, b) przedsiębiorstw, gospodarstw i osób nie podlegających państwowemu podatkowi przemysłowemu w myśl art. 1 ustawy lub zwolnionych od tego podatku w myśl art. 2 i 3 ustawy, opłacają podatek od pełnego obrotu towarowego według stawek w zależności od charakteru sprzedaży.

(4) Przepis ustępu (3) nie ma zastosowania do komisowej sprzedaży zboża, dokonywanej na rachunek producentów rolnych. Za zboże uważa się: psze-

nicę, żyto, owies, jęczmień, grykę (hreczkę), proso, kukurydzę i koński żąb.

(5) Przedsiębiorstwa oraz zajęcia przemysłowe pośrednictwa handlowego, posiadające towary osób trzecich w konsygnacji, opłacają podatek od pełnego obrotu towarowego według stawek przewidzianych w art. 7 ust. (1) p. 1 oraz p. 3 lit. a) ustawy bez względu na to, czy działają w imieniu i na rachunek osób opłacających podatek przemysłowy, czy też w imieniu i na rachunek osób tego podatku nie opłacających.

(6) Przedsiębiorstwa i zajęcia, wymienione w ustępach (3) i (5) paragrafu niniejszego, powinny być zaopatrzone w świadectwa przemysłowe według rozdziału I cz. II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

(7) Obowiązek prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych nie ciąży na przedsiębiorstwach oraz zajęciach przemysłowych pośrednictwa handlowego.

(8) Wyłącza stosunek pośrednictwa handlowego:

- a) fakturowanie towaru w swoim imieniu,
- b) sprzedaż towaru z zakładu handlowego, jeżeli przy sprzedaży tego towaru przedsiębiorstwo występuje w charakterze pośrednika handlowego,
- c) wydanie towaru ze składu należącego do przedsiębiorstwa, jeżeli przy sprzedaży tego towaru przedsiębiorstwo występuje w charakterze pośrednika handlowego,
- d) utrzymywanie składów (art. 22 ustawy) dla przechowywania towarów, przy sprzedaży których przedsiębiorstwo występuje w charakterze pośrednika handlowego.

§ 26. (1) Podlegający opodatkowaniu obrót przedsiębiorstw ekspedycyjnych, przewozowych i komunikacyjnych stanowią wszelkie wynagrodzenia (prowizje, komisowe itp.) zarówno otrzymane, jak i należne za świadczenia i usługi, uskutecznione w granicach zawartych z klientami umów.

(2) W przedsiębiorstwach ekspedycyjnych nie wyłącza się z podstaw opodatkowania wszelkich wydatków i kosztów, bez względu na ich rodzaj, jak np. koszty przewozu obcymi środkami przewozowymi, wydatki na opłacenie cła, składowego, ubezpieczenie itp., jeżeli umowa o ekspedycję lub spedycję opiewa na ryczałt wynagrodzenia, tzn. bez obowiązku wyliczania się wobec zleceniodawcy z wysokości faktycznie poniesionych wydatków i kosztów.

(3) Odsetki dyskontowe, pobierane od klientów przez przedsiębiorstwa ekspedycyjne, przewozowe i komunikacyjne w razie pokrycia rachunków weksłami, — stanowią obrót, podlegający opodatkowaniu.

Do art. 5 ust. (1) p. 6.

§ 27. W przedsiębiorstwach gastronomicznych, hotelowych itp. uważa się za podlegający opodatkowaniu obrót również i dodatki pobierane na służbę zajęta w przedsiębiorstwie.

Do art. 5 ust. (1) p. 7.

§ 28. W kopalniach ropy naftowej oraz kopalniach węgla wyłącza się z przychodu brutto, stanowiącego obrót przedsiębiorstwa wartość ropy i gazów

lub węgla, przypadającą na udziały brutto, obciążone już podatkiem od kapitałów i rent.

Do art. 5 ust. (1) p. 8.

§ 29. (1) W przypadku przerobu wyrobów firmy zagranicznej przez krajowe przedsiębiorstwo przemysłowe, przedsiębiorstwo to opłaca podatek w myśl art. 5 ust. (1) p. 8 ustawy, od sprzedaży zaś wyrobów, wytworzonych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, powinien być opłacony podatek w myśl art. 5 ust. (1) p. 1 ustawy przez daną firmę zagraniczną, bądź jej krajowy oddział handlowy, komisanta lub przedstawiciela.

(2) Jeżeli krajowe przedsiębiorstwo przemysłowe, przerabiające wyroby firmy zagranicznej, dostarcza krajowym odbiorcom wytworzone wyroby bezpośrednio na skutek zleceń firmy zagranicznej, wówczas przedsiębiorstwo to powinno opłacać podatek również i od transakcji sprzedaży (art. 5 ust. (1) p. 1 ustawy).

§ 30. (1) W młynach gospodarczych, tj. młynach, dokonywających wyłącznie przemiału przywiezionego cudzego zboża za wynagrodzeniem w ten sposób, iż właściciel otrzymuje przetwory z własnego zboża płacąc wynagrodzenie za przemiał, czy to w pieniądzu, czy też w naturze, podlegający opodatkowaniu obrót stanowi wynagrodzenie za przemiał. Uznanie otrzymanego w naturze wynagrodzenia za wynagrodzenie za przemiał może nastąpić w tych tylko przypadkach, gdy klient z oddanego zboża otrzymuje w gotowych produktach mniej niż oddał, a różnicę zatrzymuje przedsiębiorca tytułem wynagrodzenia, oraz gdy klient z tej mniejszej ilości zboża otrzymuje wszystkie produkty, które z przemielenia powstały. Nie stoi na przeszkodzie do ustalenia obrotu młynów gospodarczych w myśl art. 5 ust. (1) p. 8 ustawy fakt wydania od razu z posiadanych zapasów produktu gotowego, jeżeli zapasy te pochodzą z wynagrodzenia za przemiał, dokonany poprzednio dla innych osób, oraz jeżeli wydawany z posiadanych zapasów produkt gotowy jest tego samego gatunku i znajduje się w tym samym stosunku, w jakim by je otrzymał klient po przemieleniu zboża własnego w sposób przez niego żądany. W razie niedotrzymania w całości powyższych warunków zachodzi transakcja wymiany.

(2) W młynach handlowych, które obok transakcyj sprzedaży produktów mącznych, uzyskanych z zakupionego na własny rachunek zboża, sprzedają również produkty mączne w drodze wymiany za zboże, kalkulując przy tym, jeżeli chodzi o ceny zboża i produktów mącznych — według cen, istniejących na rynku zbożowym, całkowity obrót ustala się w myśl art. 5 ust. (1) p. 7 ustawy.

(3) W młynach handlowo-gospodarczych (o charakterze mieszanym) należy obrót, uzyskany ze sprzedaży (wymiany) produktów przemiałowych z zakupionego na własny rachunek zboża, ustalać w myśl art. 5 ust. (1) p. 7 ustawy. Obrót zaś uzyskany z transakcji, dokonanych na zasadach, o których mowa w ust. (1) paragrafu niniejszego, ustala się w myśl art. 5 ust. (1) p. 8 ustawy.

§ 31. (1) W przedsiębiorstwach przemysłowych, podlegających opodatkowaniu w myśl art. 5

ust. (1) p. 8 ustawy, realizacja otrzymanego w naturze wynagrodzenia za przerób w stanie nie zmienionym nie stanowi obrotu podlegającego opodatkowaniu. Natomiast w przypadku przerobienia otrzymanego w naturze wynagrodzenia i sprzedaży produktów otrzymanych z przerobu — obrót, uzyskany z tego rodzaju sprzedaży, podlega opodatkowaniu w myśl art. 5 ust. (1) p. 7 ustawy.

(2) Analogiczne zasady stosuje się również przy opodatkowaniu przedsiębiorstw, o których mowa w § 22 rozporządzenia niniejszego.

Do art. 5 ust. (1) p. 10.

§ 32. (1) Wydatki wyłożone w zastępstwie i na rachunek klienta, np. opłaty stemplowe od podań i pism, opłaty sądowe itp., wyłącza się z podstaw opodatkowania, jeżeli płatnik z tych wydatków wyrachowuje się wobec swych klientów i udowodni zarówno fakt ich poniesienia, jak i wyrachowania.

(2) Wydatki kancelaryjne nie podlegają wyłączeniu z podstaw opodatkowania.

Do art. 5 ust. (3).

§ 33. (1) W przedsiębiorstwach przemysłowych, przerabiających towary podlegające podatkom konsumcyjnym (fabryki cukierków, wódek itp.), podatki te nie mogą być wyłączone z podstaw opodatkowania.

(2) Przepis art. 5 ust. (3) ustawy dotyczy jedynie przedsiębiorstw przemysłowych i nie odnosi się do przedsiębiorstw handlowych, chociażby te w zastępstwie przedsiębiorstw przemysłowych opłacały podatki konsumcyjne.

(3) Nie dolicza się do podlegającego opodatkowaniu obrotu:

a) w przedsiębiorstwach produkujących karty do gry — opłat od kart do gry (art. 10 ustawy z dnia 18 marca 1931 r. — Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 171);

b) u sprzedawców energii elektrycznej — państwowego podatku od energii elektrycznej (ustawa z dnia 17 grudnia 1931 r. Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 76, poz. 720) wraz z dodatkiem komunalnym, chociażby nawet pobranego w łącznej kwocie należności za energię elektryczną, bez specjalnego jego wyodrębnienia.

(4) Kwoty uiszczone tytułem podatku przemysłowego nie są potrącalne od obrotu.

Do art. 5 ust. (4).

§ 34. (1) Bonifikacje, tj. obniżki ceny sprzedażnej, podlegają wyłączeniu z podstaw opodatkowania pod warunkiem udzielenia ich w tym samym okresie podatkowym, w którym dokonano właściwych transakcji sprzedaży.

(2) Wynikłe na dłużnikach straty w żadnym przypadku nie mogą być wyłączone z podstaw opodatkowania.

Do art. 7.

§ 35. (1) Za przedsiębiorstwa przemysłowe kategorii I — V, względnie VI — VIII świadectw przemysłowych rozumie się przedsiębiorstwa zaliczone do

wymienionych kategorii w myśl cz. II. lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

(2) Przy stosowaniu stawek podatkowych dla wymienionych przedsiębiorstw miarodajna jest ustawowo należąca kategoria świadectwa przemysłowego, a nie kategoria świadectwa faktycznie posiadanego.

(3) Przedsiębiorstwa przemysłowe wymienione w rozdziałach XIV, XVIII i XIX cz. II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, opłacają podatek przemysłowy od obrotu według stawek przewidzianych dla przedsiębiorstw kategorii I, II, III, IV i V świadectw przemysłowych od 1 dnia najbliższego miesiąca następującego po powstaniu okoliczności uzasadniających zaliczenie tych przedsiębiorstw do jednej z wymienionych wyżej kategorii świadectw przemysłowych.

(4) Przedsiębiorstwa przemysłowe wymienione w rozdziałach I, II, III, IV, V, VI i X cz. II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, opłacają podatek przemysłowy od obrotu według stawek przewidzianych dla przedsiębiorstw przemysłowych kategorii I, II, III, IV i V świadectw przemysłowych od obrotu osiągniętego w ciągu całego roku podatkowego, niezależnie od tego w jakim okresie roku podatkowego powstały okoliczności uzasadniające zaliczenie tych przedsiębiorstw do jednej z wymienionych wyżej kategorii świadectw przemysłowych.

Do art. 7 ust. (2).

§ 36. W razie wątpliwości, czy dana czynność odpowiada pojęciu czynności przygotowawczej, dokonywanej zgodnie z istniejącymi zwyczajami handlowymi, — mają władze skarbowe zwracać się za pośrednictwem właściwych izb skarbowych (Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) o rozstrzygnięcie do Ministerstwa Skarbu, które wydaje postanowienie po zasięgnięciu opinii izb przemysłowo-handlowych.

Do art. 8.

§ 37. Wszystkie przedsiębiorstwa oraz zajęcia, wymienione w art. 8 ustawy, powinny być zaopatrzone we właściwe świadectwa przemysłowe.

Do art. 8 p. 3.

§ 38. (1) Pomocnicy podróżujący (komiwojażerowie) powinni wykazać się dowodami opłacenia przez firmę, w imieniu lub na rachunek których działają, świadectwa przemysłowego oraz pełnomocnictwem firmy przez nich reprezentowanej.

(2) Komiwojażerowie firm zagranicznych powinni być uważani, jako działający na rachunek własny, jeżeli umowy zawarte z właściwymi obcymi państwami nie traktują tej sprawy odmiennie.

Do art. 8 p. 4.

§ 39. (1) Za pisma periodyczne uważa się czasopisma, tj. druki, nie mające zamkniętej całości, a ukazujące się periodycznie, pod jednym tytułem w bieżących numerach (zeszytach).

(2) Natomiast pod pojęcie pisma periodycznego nie podpadają książki wydawane periodycznie, a stanowiące bądź oddzielnie, bądź przez połączenie kilku tomów (zeszytów) jedną całość.

(3) Osiągane przez przedsiębiorstwa, prowadzące wydawnictwa dzienników i innych pism periodycz-

nych, wpływy za ogłoszenia umieszczane w tych wydawnictwach nie podlegają podatkowi przemysłowemu od obrotu.

§ 40. (1) Obroty drukarni, osiągnięte z druku pism codziennych i pism periodycznych, należących do właściciela drukarni, nie podlegają podatkowi przemysłowemu od obrotu.

(2) Natomiast w drukarniach, wykonywających oprócz druku własnych pism periodycznych i inne druki na zamówienia osób postronnych, opodatkowaniu podlegają jedynie obroty, osiągnięte z wykonania druków dla zamawiających.

Do art. 8 p. 5.

§ 41. (1) Pracownie i zajęcia rzemieślnicze, rękodzielnicze, dorożkarstwo, furmaństwo, rybołówstwo — nie podlegają podatkowi przemysłowemu od obrotu, jeżeli są prowadzone przez właścicieli przy współudziale najwyżej jednego członka rodziny.

(2) Jeżeli w wymienionym w poprzednim ustępie przedsiębiorstwie zatrudniona jest, chociaż częściowo, jedna siła obca lub dwaj członkowie rodziny, wówczas ulga z art. 8 p. 5 ustawy nie może być przyznana.

(3) Za siły obce nie uważa się uczniów przemysłowych, trzymanyh w przedsiębiorstwie na podstawie pisemnej umowy zawartej w myśl art. 116 prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr 53, poz. 468 i z 1934 r. Nr 40, poz. 350).

(4) Za członków rodziny uważa się: małżonków, dzieci ślubne, nieslubne i przysposobione, krewnych męża i żony w linii wstępnej i zstępnej.

(5) Właściciele pracowni rzemieślniczych lub rękodzielniczych oraz osoby wykonywające zajęcia rzemieślnicze lub rękodzielnicze celem uzyskania ulgi z art. 8 p. 5 ustawy powinny wykazać się posiadaniem karty rzemieślniczej. Na obszarze województwa śląskiego poświadczenia władz przemysłowych I instancji zastępują karty rzemieślnicze.

(6) W przypadku nieposiadania karty rzemieślniczej (poświadczenia władzy przemysłowej I instancji) przez właściciela pracowni rzemieślniczej (rękodzielniczej) lub przez osobę, wykonywającą zajęcia rzemieślnicze (rękodzielnicze) właściwe pracownię (zajęcia) nie korzystają z ulg, przewidzianych w art. 8 p. 5 ustawy.

(7) Mydlarstwo, rzeźnictwo i wyrab mięsa nie korzystają w ogóle z ulgi z art. 8 p. 5 ustawy.

(8) Pracownie rzemieślnicze (rękodzielnicze), zatrudniające dwóch lub więcej współwłaścicieli, nie korzystają z ulg, przewidzianych w art. 8 p. 5 ustawy, nawet jeżeli każdy z współwłaścicieli posiada kartę rzemieślniczą.

Do art. 9.

§ 42. (1) Technicy dentyści, zarejestrowani jako samodzielni bądź uprawnieni technicy dentyści (art. 14 i nast. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. o wykonywaniu praktyki dentystrycznej; Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 4, poz. 32) opłacają podatek przemysłowy tylko w formie podatku od obrotu na równi z wymienionymi w art. 9 ustawy samodzielnymi wolnymi zawodami.

(2) Technicy dentyści, nie posiadający prawa samodzielnego wykonywania zawodu techniczno-dentystycznego, podlegają opodatkowaniu na równi z przedsiębiorstwami, wymienionymi w rozdziale XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Do art. 11.

§ 43. Za oddzielne przedsiębiorstwo handlowe, wymagające nabycia odrębnego świadectwa przemysłowego, uważa się każde przedsiębiorstwo, wymienione odrębnie w rozdziałach I — XXI części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Przykłady:

Hotel (rozdział X) i restauracja (rozdział VII), chociażby się mieściły w lokalach ze sobą połączonych, stanowią dwa odrębne przedsiębiorstwa, wymagające nabycia dwóch świadectw przemysłowych.

Sklep kolonialny (rozdział I) i zakład restauracyjny (rozdział VII) w żadnym przypadku nie mogą stanowić jednego przedsiębiorstwa, a wymagają nabycia dwóch odrębnych świadectw przemysłowych.

§ 44. (1) Samochód, z którego prowadzi się sprzedaż towarów, jest w myśl art. 11 ustawy oddzielnym zakładem handlowym, który powinien być zaopatrzony w odrębne świadectwo przemysłowe.

(2) Kategorię świadectwa przemysłowego określa się według rodzaju i znamion sprzedaży — stosownie do przepisów części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

(3) Jeżeli sprzedaż z samochodu prowadzona jest w kilku miejscowościach, zaliczonych do różnych klas, świadectwo przemysłowe nabywa się według ceny, odpowiadającej miejscowości, zaliczonej do najwyższej klasy.

Do art. 12.

§ 45. W przypadkach, o których mowa w art. 12 ust. (2), ustawy, postanowienia izby skarbowej zapadają tylko na prośby płatników, należycie umotywowane pod względem faktycznym i prawnym.

Do art. 13.

§ 46. Za oddzielne przedsiębiorstwo górnicze uważa się:

- a) w kopalniach nafty — zespół szybów, wież wiertniczych i tym podobnych urządzeń, należących do jednego przedsiębiorstwa, a znajdujących się w obrębie jednego pola naftowego lub nawet kilku pól naftowych, pozostających jednak w bezpośredniej z sobą styczności;
- b) w innych przedsiębiorstwach górniczych — zespół urządzeń kopalnianych, służących do wydobywania produktów górniczych wraz z odpowiednimi terenami górniczymi, zarejestrowany przez władze górnicze, jako oddzielna kopalnia.

Do art. 14*).

§ 47. (1) Wszelkiego rodzaju zakłady utrzymywane przez przedsiębiorstwo przemysłowe poza lokalem zakładu przemysłowego w celu sprzedaży wyrobów własnej produkcji uważa się za oddzielne zakłady handlowe, wymagające nabycia odrębnych świadectw przemysłowych stosownie do przepisów rozdziału I części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

(2) Sprzedaż produktów własnego wyrobu, dokonywana w tym samym lokalu, gdzie się mieści zakład przemysłowy, nie stanowi oddzielnego przedsiębiorstwa nawet w razie przeznaczenia specjalnego pomieszczenia dla prowadzenia sprzedaży produktów własnego wyrobu — pod warunkiem jednak, aby pomieszczenie to znajdowało się w granicach lokalu zakładu przemysłowego. Oddzielenie pomieszczenia, w którym prowadzona jest sprzedaż od pomieszczeń, w których mieści się zakład przemysłowy, ścianą, sienią, schodami, korytarzem, podwórzem itp. lub dokonywanie sprzedaży na terenie tej samej nieruchomości, w której znajduje się zakład przemysłowy, nie stanowi przeszkody do uznania, że sprzedaż dokonywana jest w lokalu zakładu przemysłowego.

(3) W razie sprzedaży w zakładach, o których mowa w art. 14 ust. (2) ustawy, oprócz własnych wyrobów także i innych towarów, powinno być wykupione właściwe świadectwo przemysłowe (na handel hurtowy, detaliczny lub drobny).

Do art. 15.

§ 48. Za graniczące ze sobą parcele uważa się sekcje leśne, położone w jednym kompleksie lasów, nawet nie stykających się ze sobą bezpośrednio, lecz znajdujące się w bliskim sąsiedztwie.

Do art. 18.

§ 49. (1) Na każdą robotę lub dostawę, wykonywaną jako samoistne przedsiębiorstwo, należy wykupić odrębne świadectwo przemysłowe.

(2) Przedsiębiorstwa handlu towarowego mogą skutecznie dostawy towarów, stanowiących przedmiot ich własnego handlu, bez odrębnego świadectwa przemysłowego na dostawę na ogólną sumę, odpowiadającą normom, przewidzianym w części II lit. A rozdział V taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, dla świadectwa przemysłowego posiadanego przez dane przedsiębiorstwo.

§ 50. (1) Za biura techniczne uważa się biura, które na zamówienia sporządzają wszelkiego rodzaju techniczne i budowlane plany oraz projekty, jak również podejmują się wykonywania tych projektów (planów), nie najmując robotników oraz nie dostarczając własnych materiałów.

(2) Tego rodzaju biura techniczne powinny być zaopatrzone w świadectwa przemysłowe II kat. przedsiębiorstw handlowych w myśl części II lit. A rozdział VI taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, i nie mają obowiązku nabycia odrębnych świadectw przemysłowych na każdą poszczególną robotę, wchodzącą w zakres ich działalności, określonej w ust. (1) paragrafu niniejszego.

*) w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 1937 r.

(3) Za przedsiębiorstwa budowlane uważa się stałe przedsiębiorstwa, podejmujące się wykonania robót i utrzymujące w tym celu personel techniczny oraz robotników, bez względu na to, czy dostarczają one, czy też nie dostarczają materiałów służących do wykonania robót.

(4) Przedsiębiorstwa budowlane powinny nabywać świadectwa przemysłowe według ogólnej ilości zatrudnionych robotników w myśl części II lit. C rozdział XIX taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

(5) Tego rodzaju przedsiębiorstwa budowlane nie mają obowiązku nabywania odrębnych świadectw przemysłowych na każdą poszczególną robotę.

(6) Przedsiębiorstwa budowlane, wykonywające roboty z własnych materiałów, opłacają podatek przemysłowy od obrotu w myśl art. 5 ust. (1) p. 7 ustawy, wykonywające zaś roboty z cudzych materiałów — w myśl art. 5 ust. (1) p. 8 ustawy.

(7) Biura techniczne, które, oprócz czynności określonych w ust. (1) paragrafu niniejszego, wykonywają nadto roboty przy pomocy najętych robotników, powinny oprócz świadectw przemysłowych na biura techniczne nabywać odpowiednie świadectwa przemysłowe na przedsiębiorstwa budowlane — według ilości zatrudnionych robotników.

Do art. 20.

§ 51. Za jarmarki w rozumieniu art. 20 ustawy uważa się targi trwające dłużej niż trzy dni, jak np. targi lwowskie, poznańskie itp.

Do art. 21.

§ 52. Rybołówstwo, wykonywane na jednym obszarze wodnym położonym na terenie dwóch powiatów, stanowi jedno przedsiębiorstwo przemysłowe i powinno wykupić świadectwo przemysłowe w okręgu tego urzędu skarbowego, w którym znajduje się skład na ryby, łodzie, sieci itp., przy czym powinny być przestrzegane przepisy art. 25 ustawy.

Do art. 22.

§ 53. (1) Skład, znajdujący się w pomieszczeniu, bezpośrednio połączonym z zakładem przemysłowym lub handlowym, nie jest oddzielnym składem w rozumieniu art. 22 ustawy.

(2) Jeżeli pomieszczenie składowe zakładu handlowego, nie będące oddzielnym składem, ma charakter pokoju i w pomieszczeniu tym dokonywane są transakcje handlowe, wówczas okoliczność ta powinna być uwzględniona przy ustalaniu kategorii świadectwa przemysłowego dla zakładu handlowego, jeżeli kategoria świadectwa w myśl przepisów części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, uzależniona jest od ilości pokoi.

Do art. 24.

§ 54. (1) Jeżeli w jednym zakładzie przemysłowym (art. 12 i 13 ustawy) są wykonywane różne, związane z sobą, gałęzie fabrykacji, to na taki zakład przemysłowy powinno być nabyte jedno świadectwo przemysłowe — według tego rodzaju fabrykacji, dla której przewidziane jest świadectwo przemysłowe wyższej kategorii w myśl części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

(2) W przypadku, gdy dla wszystkich gałęzi fabrykacji (produkcji), wykonywanych w jednym zakładzie przemysłowym, przewidziane są w części II lit. C taryfy świadectwa przemysłowe według ilości robotników, wówczas na dany zakład przemysłowy powinno być nabyte jedno świadectwo przemysłowe — bądź według poszczególnych rodzajów fabrykacji, bądź też według ogólnej ilości zatrudnionych w całym zakładzie przemysłowym robotników, w zależności od tego, które świadectwo przemysłowe jest wyższej kategorii.

Przykłady:

I. Zakład przemysłowy obejmuje przedziałnię o 200 robotnikach, tkalnię o 400 robotnikach i farbiarnię o 100 robotnikach, ogółem ilość robotników w zakładzie przemysłowym — 700.

Przypadają świadectwa przemysłowe według poszczególnych rodzajów fabrykacji:

- a) na przedziałnię 200 robotników — rozdział XVIII części II lit. C taryfy — kategorii III,
- b) na tkalnię — 400 robotników — rozdział XIX części II lit. C taryfy — kategorii III,
- c) na farbiarnię — 100 robotników — rozdział XVIII części II lit. C taryfy — kategorii IV.

Na cały zakład przemysłowy przypada świadectwo przemysłowe w myśl rozdziału XIX części II lit. C taryfy według 700 robotników — kategorii II.

Na dany zakład przemysłowy powinno być wykupione świadectwo przemysłowe kategorii II.

II. Zakład przemysłowy obejmuje przedziałnię o 600 robotnikach, tkalnię o 250 robotnikach i farbiarnię o 100 robotnikach, ogólna ilość robotników w zakładzie przemysłowym — 950.

Przypadają świadectwa przemysłowe według poszczególnych rodzajów fabrykacji:

- a) na przedziałnię — 600 robotników — rozdział XVIII części II lit. C taryfy — kategorii I,
- b) na tkalnię — 250 robotników — rozdział XIX części II lit. C taryfy — kategorii III,
- c) na farbiarnię — 100 robotników — rozdział XVIII części II lit. C taryfy — kategorii IV.

Na cały zakład przemysłowy przypadałoby świadectwo przemysłowe w myśl rozdziału XIX części II lit. C taryfy według ogólnej ilości zatrudnionych robotników (950) kategorii II. Jednak z uwagi na to, że według ilości robotników zatrudnionych w przedziałni przypada świadectwo przemysłowe kategorii I, — na dany zakład przemysłowy powinno być wykupione świadectwo przemysłowe na przedziałnię kategorii I.

Do art. 25.

§ 55. Świadectwa przemysłowe na skup zawodowy powinny być nabywane w miejscu zamieszkania skupującego i według najwyższej klasy miejscowości, w której transakcje skupu są dokonywane (miejsce odprzedaży jest bez znaczenia).

Do art. 26.

§ 56. Wnioski i prośby grup płatników o przeniesienie poszczególnych miejscowości z jednej kla-

sy do drugiej powinny być składane Ministrowi Skarbu najpóźniej do dnia 1 sierpnia roku, poprzedzającego ten rok podatkowy, od którego ma obowiązywać przeniesienie.

Do art. 29.

§ 57. Urzędy skarbowe udzielają zezwoleń — na skutek indywidualnych podań płatników — na nabywanie półrocznych świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw, o których mowa w art. 29 ust. (2) ustawy, z tym, że ważność takich świadectw upływa w sześć miesięcy po ich wydaniu, a w każdym razie z końcem roku podatkowego.

Do art. 30.

§ 58. (1) Jeżeli umowa o wykonywanie robót lub dostaw obejmuje okres dłuższy niż jeden rok, to należy corocznie nabywać świadectwa przemysłowe — odpowiednio do sumy, przypadającej za roboty lub dostawy, które mają być wykonywane w każdym roku.

(2) W tych przypadkach, gdy ogólna suma należna za wykonanie robót lub dostaw nie została cyfrowo ustalona w umowie i nie może być z góry ściśle określona, nabywa się świadectwo przemysłowe odpowiednio do tej sumy, która da się ustalić w przybliżeniu.

(3) W razie niemożności ustalenia daty faktycznego rozpoczęcia wykonywania umowy o roboty lub dostawy za datę rozpoczęcia należy uważać dzień zawarcia umowy.

Do art. 31.

§ 59. (1) Przy uiszczeniu dopłaty w myśl przepisów art. 31 ustawy wydaje się nowe świadectwo przemysłowe roczne lub półroczne, z zaliczeniem rocznej lub półrocznej ceny poprzednio nabytego świadectwa.

(2) W razie przeniesienia przedsiębiorstwa z niższej klasy miejscowości do wyższej — dopłatę w myśl ust. (1) paragrafu niniejszego uskutecznia się w kasie urzędu skarbowego tego okręgu, do którego przedsiębiorstwo się przenosi.

(3) Jeżeli kategoria świadectwa w przedsiębiorstwie przemysłowym, czynnym już w I półroczu roku kalendarzowego, uzależniona jest od ilości wyprodukowanych przez nie artykułów, to bez względu na to, w którym półroczu zostanie przekroczona norma dopuszczalnej produkcji na podstawie posiadanego świadectwa przemysłowego, dopłata powinna być uskuteczniiona w stosunku do rocznej ceny świadectwa. Stosuje się to również do przedsiębiorstw skupu zawodowego.

(4) Przeklasowanie przedsiębiorstwa z kategorii wyższej do niższej wskutek zmian, zaszłych w ciągu roku podatkowego, nie jest dopuszczalne. Również nie jest dopuszczalna zmiana w ciągu roku podatkowego posiadanego świadectwa przemysłowego, wydanego na określony w świadectwie rodzaj przedsiębiorstwa, na świadectwo dla innego rodzaju przedsiębiorstwa, prowadzonego w tymże lokalu i przez tę samą osobę (np. zamiana świadectwa przemysłowego na restaurację na świadectwo na handel artykułami spożywczymi).

(5) Świadectwa przemysłowe mogą być zamieniane za odpowiednią dopłatą jedynie na tego samego rodzaju świadectwa przemysłowe wyższej kategorii albo wyższej klasy miejscowości.

(6) Zamiana świadectwa przemysłowego na handel obnośny jest dopuszczalna tylko na świadectwo na handel rozwoźny.

Do art. 32.

§ 60. (1) Jeżeli przedsiębiorstwo przed upływem ważności świadectwa zostanie przeniesione do innej miejscowości, to płatnik powinien najpóźniej w ciągu miesiąca zawiadomić o tym urząd skarbowy zarówno dotychczasowego, jak i nowego miejsca wykonywania przedsiębiorstwa.

(2) Przeniesienie przedsiębiorstwa z jednej ulicy na drugą w obrębie miejscowości tejże klasy nie stanowi zmiany miejsca wykonywania przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 32 ustawy.

(3) Przejście przedsiębiorstwa od właściciela jednoosobowego na własność spółki handlowej (nawet spółki jawnej) stanowi zmianę osoby przedsiębiorcy i wymaga właściwej adnotacji na świadectwie przemysłowym, wobec czego w razie stwierdzenia braku takiej adnotacji należy uznać, że przedsiębiorstwo prowadzone jest bez świadectwa.

(4) W przypadku przeniesienia przedsiębiorstwa przed upływem ważności świadectwa przemysłowego do okręgu innego urzędu skarbowego — wymiar podatku przemysłowego od obrotu uskuteczni za cały okres wymiarowy ten urząd skarbowy, do okręgu którego przedsiębiorstwo zostało przeniesione.

(5) Analogiczne zasady stosuje się również przy opodatkowaniu zajęć przemysłowych oraz samodzielnych wolnych zajęć zawodowych.

Do art. 23 — 35.

§ 61. (1) Świadectwo przemysłowe stanowi tylko dowód częściowego lub całkowitego uiszczenia podatku przemysłowego, samo przez się jednak nie uprawnia do wykonywania przedsiębiorstwa lub zajęcia, jeżeli prawo to w myśl obowiązujących przepisów podlega ograniczeniom lub jeżeli wykonywanie przedsiębiorstwa (zajęcia), wymaga specjalnego pozwolenia albo koncesji.

(2) Prośbę, o której mowa w art. 35 ust. (1) ustawy należy wnieść w ciągu 30 dni od daty zagubienia świadectwa przemysłowego.

Do art. 36.

§ 62. (1) Płatnicy, wymienieni w art. 36 ust. (3) ustawy, którym podatek wymierzono za niepełny ubiegły rok kalendarzowy, powinni wpłacać zaliczkę kwartalną w wysokości jednej piątej kwoty, odpowiadającej wymiarowi w stosunku do całego roku.

Przykłady:

I. Przedsiębiorstwo rozpoczęło swą działalność z dniem 1 października roku ubiegłego. Podatek wymierzono za trzymiesięczny okres działalności w

kwocie 150 zł. Zaliczki w roku bieżącym powinny wynosić jedną piątą część kwoty

$$\frac{150 \times 12}{3} = 600 \text{ zł czyli } - 120 \text{ zł.}$$

II. Przedsiębiorstwo w roku ubiegłym było unieruchomione w ciągu pięciu miesięcy. Podatek wymierzono za siedmiomiesięczny okres działalności w kwocie 2.100 zł. Zaliczki w roku bieżącym wynoszą piątą część kwoty $\frac{2100 \times 12}{7} = 3600 \text{ zł czyli } - 720 \text{ zł.}$

(2) Za nowopowstałe w rozumieniu art. 36 ustawy uważa się przedsiębiorstwo, które faktycznie przedtem nie istniało, a nie przedsiębiorstwo, istniejące poprzednio pod inną firmą lub prowadzone przez inną osobę.

§ 63. W przypadkach nieuiszczenia w terminach, wymienionych w art. 36 ustawy, przypadających kwot zaliczek właściwa władza skarbowa niezwłocznie zarządza przymusowe ściąganie tych kwot wraz z przypadającymi odsetkami i kosztami egzekucyjnymi.

§ 64. (1) Zaliczki na podatek przemysłowy od obrotu oblicza się według stawek podatkowych, jakim podlegają obroty przedsiębiorstwa w poszczególnych okresach danego roku podatkowego, za które opłaca się zaliczkę.

(2) Przy obliczaniu zaliczek kwartalnych (art. 36 ustęp (3) ustawy) za podstawę przyjmuje się obrót, ustalony przy wymiarze podatku przemysłowego od obrotu za poprzedni rok podatkowy (kalendarzowy), oraz stawki podatkowe, obowiązujące w danym bieżącym roku podatkowym.

Do art. 40.

§ 65. (1) Z ulg, określonych w art. 40 ustawy, korzystają te spółdzielnie, które należą do związków, posiadających przyznane im przez Ministra Skarbu prawo rewizji, a które swą działalność podstawową — nie tylko według statutu, ale i faktycznie — ograniczają wyłącznie do członków.

(2) Jeżeli tego rodzaju spółdzielnie rozszerzają swą działalność podstawową również na osoby, nie będące członkami, to z ulg korzystają tylko wówczas, gdy do funduszy, nie podlegających według ustawy lub statutu podziałowi między członków, przelewają co najmniej tę część zysku, jaka przypada stosunkowo na obroty z nieczłonkami.

(3) Za spółdzielnię mieszkaniową uważać należy taką tylko spółdzielnię dla budowy nowych domów mieszkalnych, której majątek pozostaje wyłącznie jej własnością, członkowie zaś korzystają jedynie z mieszkań w charakterze wyłącznych lokatorów. Natomiast spółdzielnię, która buduje domy mieszkalne dla swych członków z przepisaniem na nich tytułu własności, zaliczyć należy do spółdzielni budowlanych (przemysłowych lub handlowych).

(4) Nie stanowi przeszkody do korzystania z ulgi, określonej w art. 40 ust. (1) p. 1 ustawy, jeżeli własność spółdzielni pracy lub jej członków stanowią najprostsze i najogólniejsze narzędzia pracy ręcznej, jak młot, piła, łopata, kilof itp.

(5) Za spółdzielcze instytucje drobnego kredytu uważa się te spółdzielnie w rozumieniu art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 321), które odpowiadają następującym warunkom:

- a) za podstawowy przedmiot przedsiębiorstwa mają udzielanie pożyczek i przyjmowanie wkładów;
- b) udzielają pożyczek wyłącznie członkom i w granicach, nie przekraczających zł 2.000 dla osób fizycznych, a zł 8.000 dla związków samorządowych oraz zrzeszeń, posiadających osobowość prawną;
- c) odbiór wpłat na rachunek członków i osób trzecich ograniczają do inkasa weksli i dokumentów, z wyłączeniem inkasa towarowego;
- d) czynności bankowe ograniczają do zakresu przewidzianego w art. 91 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 321); warunkowi temu nie uchybia prowadzenie — za osobnym zezwoleniem Ministra Skarbu — kupna i sprzedaży walut obcych, jeżeli czynności te spółdzielnia wykonywa na zlecenie i rachunek związkowej centrali finansowej, Banku Polskiego, Pocztovej Kasy Oszczędności, banków państwowych oraz innych spółdzielni;
- e) osiągają z tytułu pobieranych procentów od pożyczek i od sum, lokowanych w związkowej centrali finansowej, dochód stanowiący co najmniej 2/3 ogólnego dochodu, uzyskanego w roku obrachunkowym.

(6) Przez pojęcie procentów od pożyczek, udzielanych członkom, rozumieć należy wszelkie korzyści materialne, osiągane przez spółdzielnię od udzielanych pożyczek.

(7) W myśl art. 40 ust. (1) p. 3 ustawy nie podlega opodatkowaniu w spółdzielniach obrót w rozumieniu art. 5 ustawy, dokonany z członkami, natomiast obrót przypadający na członków, jeżeli członkowie są dostawcami spółdzielni, nie podlega opodatkowaniu:

- a) w spółdzielniach handlowych, sprzedających produkty gospodarstwa wiejskiego w stanie nieprzerobionym,
- b) w spółdzielniach, przerabiających produkty hodowli i len,
- c) w spółdzielniach, przerabiających inne płody rolne, jeżeli sposób przeróbki nie ma charakteru fabrycznego lub jeżeli spółdzielnie te wykupują świadectwa przemysłowe kategorii VI, VII lub VIII dla przedsiębiorstw przemysłowych.

(8) Zwolniona od opodatkowania w myśl art. 40 ust. (1) p. 3 ustawy suma obrotów, dokonanych z członkami lub przypadających na członków, — powinna być przez spółdzielnię ustalona na podstawie kontroli zakupów lub dostaw członkowskich.

(9) Kwoty za dostarczone spółdzielniom przez związek rewizyjny do użytku tychże spółdzielni księgi handlowe, druki, podręczniki, czasopisma, plakaty i inne środki propagandy spółdzielczości — nie uważa się za obrót związku, podlegający opodatkowaniu.

(10) Spółdzielnie związkowe korzystają z ulg podatkowych od 1 dnia najbliższego miesiąca, następującego po zapadnięciu decyzji związku o przyjęciu ich w poczet członków związku, a tracą ulgę od 1 dnia najbliższego miesiąca po decyzji o ich wykreśleniu ze związku.

(11) Związki rewizyjne obowiązane są corocznie przedstawiać w terminie do dnia 1 lutego każdego roku Państwowej Radzie Spółdzielczej spis spółdzielni, należących do związku. Państwowa Rada Spółdzielcza przesyła corocznie w terminie do dnia 1 marca, izpom skarbowym (Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu) spis spółdzielni w ich okręgu, należących do związków rewizyjnych.

Do części I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 66. Włączenie pewnych miejscowości do miasta wskutek rozszerzenia granic miasta, powoduje automatyczne zaliczenie tych miejscowości do tej klasy miejscowości, jaką przewiduje dla danego miasta część I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Właściwą opłatę za świadectwo przemysłowe pobiera się od 1 stycznia najbliższego roku kalendarzowego, jeżeli włączenie miejscowości nastąpiło przed dniem 1 listopada. Jeżeli włączenie miejscowości nastąpiło po dniu 1 listopada, — termin pobierania właściwej opłaty przedłuża się jeszcze o jeden rok.

Do części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 67. (1) Biura spółek handlowych (akcyjnych, z ograniczoną odpowiedzialnością itp., w których nie są dokonywane żadne operacje (transakcje) handlowe i które służą wyłącznie dla prowadzonej przez firmę biurowości (księgowości itp.), nie podlegają obowiązkowi wykupienia świadectwa przemysłowego lub karty rejestracyjnej.

(2) Na biura, w których nawet sporadycznie dokonywane są transakcje handlowe (zawieranie umów sprzedaży itp.) powinny być nabyte świadectwa przemysłowe na zasadach ogólnych.

Do rozdziałów I i VI części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 68. Operacje komisowe oraz pośrednictwa handlowego, dokonywane łącznie z przedsiębiorstwem handlu towarowego (rozdział I części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy), nie wymagają nabycia odrębnego świadectwa przemysłowego, jeżeli przedsiębiorstwo handlu towarowego jest zaopatrzone w świadectwo przemysłowe co najmniej II kategorii przedsiębiorstw handlowych.

Do rozdz. I kat. I cz. II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 69. Dla określenia pojęcia większej ilości (partii) towaru miarodajnym jest zwyczaj handlowy, który władze skarbowe ustalają na podstawie opinii terytorialnie właściwej izby przemysłowo-handlowej.

Do rozdziałów: I kat. trzecia i czwarta, VII, XII i XIV części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 70. (1) Przy zaklasowaniu przedsiębiorstw, wymienionych w rozdziałach: I — kategorie trzecia

i czwarta, VII, XII i XIV części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, nie bierze się w rachubę uczniów przemysłowych, trzymanyh w przedsiębiorstwie na podstawie pisemnej umowy, zawartej w myśl art. 116 prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr 53, poz. 468 i z 1934 r. Nr 40, poz. 350) oraz praktykantów handlowych.

(2) Za praktykantów handlowych uważa się absolwentów szkół handlowych wszelkich typów i stopni, zatrudnionych w przedsiębiorstwach do lat dwóch od daty ukończenia szkoły, — bez względu na rodzaj i wysokość pobieranego wynagrodzenia oraz rodzaj pełnionej funkcji.

Do rozdziału I kat. trzecia i czwarta części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 71. (1) Za dorosłego członka rodziny lub dorosłego subiekta handlowego uważa się pracowników w wieku od 18 do 55 lat.

(2) Pracowników młodszych od 18 lat i starszych ponad 55 lat liczy się dwóch za jednego.

(3) Za subiektów handlowych uważa się osoby (również i członków rodziny przedsiębiorcy), stale zatrudnione w zakładzie w charakterze sił pomocniczych przy wykonywaniu czynności, stanowiących treść przedsiębiorstwa handlu towarowego, tj. osoby biorące udział w dokonywaniu transakcji handlowych.

(4) Chłopców do posyłek i posługaczy nie uważa się za subiektów handlowych.

Do rozdziału I kat. trzecia części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 72. Za oddzielny skład, utrzymywany przy zakładzie handlowym, uważa się oddzielny skład znajdujący się w tym samym domu, co zakład handlowy.

Do rozdziału I kat. piąta części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 73. (1) Za handel wędrowny (domokrążny) uważa się taki handel przenośny, który 1) nie ma stałej siedziby przemysłowej, 2) jest wykonywany samistnie i osobiście przez handlującego, 3) ogranicza się do drobnej sprzedaży wyłącznie spożywcom, 4) odbywa się: a) przy handlu obnośnym — ze skrzyni, kufra, walizy, kosza itp. opakowania przenoszonego z miejsca na miejsce przez kupca, b) przy handlu rozwoźnym — z wozu, łodzi itp. pomieszczenia, przewożonego z miejsca na miejsce przy pomocy siły zwierzęcej, ludzkiej lub innej bez użycia motoru.

(2) Handel przenośny, nie odpowiadający warunkom, uprawniającym do nabycia świadectwa przemysłowego na handel wędrowny, powinien być zaliczony do kat. drugiej, trzeciej lub czwartej przedsiębiorstw prowadzących handel towarowy, a wymienionych w rozdziale I części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Do art. 26 oraz rozdziału I części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 74. (1) Do kategorii I przedsiębiorstw handlowych zalicza się: kolektury loterii państwowej, którym Dyrekcja Polskiego Monopolu Loteryjnego przydzieliła do rozprzedaży do wszystkich loterii w danym roku podatkowym ogółem ponad 15.000 losów.

(2) Do kategorii II przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) kolektury loterii państwowej, którym Dyrekcja Polskiego Monopolu Loteryjnego przydzieliła do rozprzedaży do wszystkich loterii w danym roku podatkowym ogółem ponad 2.500 do 15.000 losów;

2) oddziały (filie) kolektur, zaliczonych do kategorii I przedsiębiorstw handlowych.

(3) Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) kolektury loterii państwowej, którym Dyrekcja Polskiego Monopolu Loteryjnego przydzieliła do rozprzedaży do wszystkich loterii w danym roku podatkowym ogółem ponad 150 do 2.500 losów;

2) oddziały (filie) kolektur, zaliczonych do kategorii II przedsiębiorstw handlowych.

(4) Do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) kolektury loterii państwowej, którym Dyrekcja Polskiego Monopolu Loteryjnego przydzieliła do rozprzedaży do wszystkich loterii w danym roku podatkowym ogółem do 150 losów;

2) oddziały (filie) kolektur, zaliczonych do kategorii III i IV przedsiębiorstw handlowych.

(5) Kolektura Polskiego Monopolu Loteryjnego w połączeniu z przedsiębiorstwem handlu towarowego może być prowadzona na podstawie jednego świadectwa przemysłowego.

(6) Nadto zalicza się: do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zakłady badania masła eksportowego oraz do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych:

- 1) stacje benzynowe i stacje obsługi;
- 2) sprzedaż z automatów.

Do rozdziału II części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 75. (1) W przedsiębiorstwach skupu zawodowego może być prowadzona odprzedaż towarów wyłącznie w stanie nieprzerobionym.

(2) Przesuszanie, oczyszczanie, sortowanie itp. czynności, wypływające ze składowania (art. 22 ustawy), nie przeczą istocie skupu zawodowego.

(3) Przedsiębiorstwa skupu zawodowego nie mogą utrzymywać zakładu handlowego dla prowadzenia handlu towarowego.

Do art. 26 oraz rozdziału VI części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 76. (1) Do kategorii I przedsiębiorstw handlowych zalicza się: przedsiębiorstwa chłodni.

(2) Do kategorii II przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

- 1) przedsiębiorstwa reklamowe,
- 2) biura buchalteryjne oraz rewizyjno-buchalteryjne, jeżeli zatrudniają więcej niż dwóch pracowników,
- 3) przedsiębiorstwa autobusów, jeżeli utrzymują ponad jeden autobus,
- 4) przedsiębiorstwa strzeżenia cudzego mienia,
- 5) przedsiębiorstwa dozoru kotłów,
- 6) przedsiębiorstwa wynajmu samochodów (osobowych lub ciężarowych), jeżeli posiadają ponad trzy samochody,

7) przedsiębiorstwa wynajmu koni wierzchowych, jeżeli posiadają ponad 10 koni,

8) przedsiębiorstwa wynajmu łodzi motorowych, jeżeli posiadają ponad 10 łodzi,

9) przedsiębiorstwa wynajmu automatów bilardowych, jeżeli posiadają ponad 10 automatów,

10) przedsiębiorstwa wypożyczania filmów kinematograficznych cudzej produkcji,

11) przedsiębiorstwa wypożyczania aparatów zręczności.

(3) Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) biura buchalteryjne oraz rewizyjno-buchalteryjne, jeżeli zatrudniają najwyżej dwóch pracowników,

2) przedsiębiorstwa autobusów, jeżeli utrzymują jeden autobus,

3) przedsiębiorstwa wynajmu samochodów (osobowych lub ciężarowych), jeżeli posiadają do trzech samochodów,

4) przedsiębiorstwa wynajmu koni, jeżeli posiadają ponad 4 do 10 koni,

5) przedsiębiorstwa wynajmu łodzi, jeżeli posiadają ponad 10 łódek albo do 10 łodzi motorowych,

6) przedsiębiorstwa wynajmu automatów bilardowych, jeżeli posiadają do 10 automatów,

7) przedsiębiorstwa wynajmu rowerów, jeżeli posiadają ponad 10 rowerów,

8) wypożyczalnie książek (biblioteki, czytelnie) — w m. st. Warszawie oraz miejscowościach, zaliczonych w myśl części I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, do I klasy miejscowości,

9) przedsiębiorstwa wynajmu radiosłuchawek.

(4) Do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) aparaty zręczności,

2) przedsiębiorstwa wynajmu koni, jeżeli posiadają do 4 koni,

3) przedsiębiorstwa wynajmu łodzi, jeżeli posiadają do 10 łódek,

4) przedsiębiorstwa wynajmu rowerów, jeżeli posiadają do 10 rowerów,

5) wypożyczalnie książek (biblioteki, czytelnie) — w miejscowościach, zaliczonych w myśl części I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, do II, III i IV klasy miejscowości,

6) przedsiębiorstwa wynajmu ubrań oraz kostiumów.

§ 77. Biura pisania podań, prowadzone osobiście przez samego właściciela, nie mają obowiązku nabywania świadectw przemysłowych.

§ 78. (1) Świadectwa przemysłowe kategorii pierwszej przedsiębiorstw handlowych obowiązane są nabywać jedynie domy składowe (art. 647 — 681 Kodeksu Handlowego).

(2) Wszelkie inne przedsiębiorstwa przyjmujące towary na skład obowiązane są do nabywania świadectw przemysłowych według przepisów § 87 rozporządzenia niniejszego.

(3) Przedsiębiorstwa ekspedycyjno-przewozowe, przechowujące towary w związku z wykonywanymi czynnościami wchodzącymi w zakres ich działalności,

nie mają obowiązku nabywania odrębnych świadectw przemysłowych na przechowywanie towarów.

Do rozdziału VII części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 79. Przedsiębiorstwa gastronomiczne mogą bez obowiązku nabycia odrębnego świadectwa przemysłowego na handel towarowy (rozdział I część II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy) dokonywać ubocznie sprzedaży do konsumpcji poza cbrębem przedsiębiorstwa tylko tych artykułów, które wchodzą w zakres danego przedsiębiorstwa gastronomicznego.

Do rozdziałów VII i XIV części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 80. (1) Za osoby pracujące uważa się wszystkich pracowników, zatrudnionych w zakładach, wymienionych w rozdziałach VII i XIV części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, z wyjątkiem uczniów przemysłowych (§ 70 rozporządzenia niniejszego) oraz magistrów farmacji w pierwszym roku praktyki.

(2) Właściciele aptek, w których wymienieni wyżej magistrowie farmacji — praktykanci będą zatrudnieni, powinni wykazać się pisemnym poleceniem oddziału farmaceutycznego jednego z krajowych uniwersytetów, upoważniającym takiego magistra do odbycia praktyki.

Do art. 26 oraz rozdziału X części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 81. (1) Do kategorii II przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

przedsiębiorstwa wynajmu sal na przedstawienia teatralne, kinematograficzne, odczyty, zabawy i wszelkiego rodzaju zebrania w m. st. Warszawie oraz w miejscowościach, zaliczonych w myśl części I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, do I klasy miejscowości.

(2) Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) przedsiębiorstwa wynajmu sal na przedstawienia teatralne, kinematograficzne, odczyty, zabawy i wszelkiego rodzaju zebrania — w miejscowościach, zaliczonych w myśl części I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, do II, III i IV klasy miejscowości,

2) przedsiębiorstwa wynajmu pomieszczeń samochodowych (garaże), jeżeli mogą pomieścić ponad 20 samochodów.

(3) Do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) przedsiębiorstwa wynajmu pomieszczeń samochodowych (garaże), jeżeli mogą pomieścić ponad 3 do 20 samochodów,

2) zajazdy w miastach, przeznaczone jedynie na postój furmanek.

(4) Przedsiębiorstwa wynajmu pomieszczeń samochodowych (garaże) podlegają podatkowi niezależnie od tego, kto jest właścicielem nieruchomości, w której mieści się przedsiębiorstwo (garaż).

(5) Wynajem pomieszczeń samochodowych (garaży) osobom zamieszkałym w danej nieruchomości

i utrzymującym samochody wyłącznie dla własnego użytku (nie dla celów zarobkowych) nie stanowi przedsiębiorstwa podlegającego podatkowi przemysłowemu.

Do art. 26 oraz rozdziału XIII części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 82. Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się: laboratoria chemiczno - bakteriologiczne.

Do art. 26 oraz rozdziału XIX części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 83. Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

- 1) korty tenisowe,
- 2) boiska,
- 3) strzelnice,
- 4) kręgielnie.

Do rozdziału XXI części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 84. (1) Przedsiębiorstwo wydawnictwa, którego działalność polega na wydawaniu bądź kilku pism codziennych, bądź pism codziennych i innych utworów drukowanych, bądź wreszcie kilku utworów drukowanych pod różnymi nazwami, stanowi jedno przedsiębiorstwo handlowe i wymaga nabycia jednego świadectwa przemysłowego.

(2) Kantory (oddziały) prowadzone we własnym zarządzie i na własny rachunek przez wydawnictwa dzienników i innych pism periodycznych wyłącznie dla celów, związanych z własnymi wydawnictwami (dla kolportażu, przyjmowania prenumeraty i zbierania ogłoszeń), mogą być prowadzone bez oddzielnych świadectw przemysłowych za kartami rejestracyjnymi.

Do art. 26 oraz części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 85. (1) Wszelkiego rodzaju szkoły i kursy, nie podlegające przepisom art. 3 ust. (1) p. 6 ustawy (§ 11 rozp. nin.) zalicza się do kategorii III przedsiębiorstw handlowych z wyjątkiem kursów samochodowych (szoferskich), które zalicza się do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych.

(2) Obrót przedsiębiorstw, o których mowa w paragrafie niniejszym ustala się w myśl art. 5 ust. (1) p. 6 ustawy.

Do art. 26 oraz części II lit. B taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 86. (1) Do kategorii I przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

- 1) radiostacje nadawcze centralne,
- 2) przedsiębiorstwa komunikacji lotniczej.

(2) Do kategorii II przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

- 1) radiostacje nadawcze filialne,
- 2) przedsiębiorstwa kolei linowych.

Do art. 26 oraz części II lit. A i B taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 87. (1) Przedsiębiorstwa handlowe, nie wymienione w części II lit. A i B taryfy, stanowiącej za-

łącznik do art. 23 ustawy oraz w §§ 74, 76, 81, 82, 83, 85 i 86 rozporządzenia niniejszego zalicza się:

- a) do kategorii I przedsiębiorstw handlowych przy obrocie ponad 400.000 (czterysta tysięcy) złotych rocznie;
- b) do kategorii II przedsiębiorstw handlowych przy obrocie ponad 100.000 (sto tysięcy) złotych do 400.000 (czterysta tysięcy) złotych rocznie;
- c) do kategorii III przedsiębiorstw handlowych przy obrocie ponad 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych do 100.000 (sto tysięcy) złotych rocznie;
- d) do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych przy obrocie do 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych rocznie.

(2) Obrót przedsiębiorstw, o których mowa w paragrafie niniejszym, ustala się w myśl art. 5 ust. (1) p. 6 ustawy.

Do rozdziału IV części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 88. Przy ustalaniu kategorii świadectwa przemysłowego dla młynów nie wlicza się gniotowników (gniotków) do ogólnej sumy średnic żaren.

Do rozdziałów XIV, XV, XVIII i XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 89. (1) Do robotników zalicza się wszystkich bez wyjątku najemników płci obojga — zarówno zajętych w zakładzie przemysłowym, jako też pracujących dla tegoż zakładu poza jego obrębem, nadto majstrów i niższych oficjalistów, wykonywających bezpośredni dozór nad robotami.

(2) Uczniów przemysłowych, trzymanyh w przedsiębiorstwie na podstawie pisemnej umowy, zawartej w myśl art. 116 prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr 53, poz. 468 i z 1934 r. Nr 40, poz. 350) oraz pracowników umysłowych, zajętych w biurach przedsiębiorstw przemysłowych (buchalterów, korespondentów itp.) nie zalicza się do ogólnej ilości zatrudnionych w przedsiębiorstwie robotników.

(3) Do robotników w przedsiębiorstwach stałych nie zalicza się robotników, zajętych dostawą do zakładu przemysłowego paliwa, surowców itp. oraz rozwożeniem wytworzonych produktów.

(4) W przedsiębiorstwach sezonowych, np. na wyrębach leśnych — ze względu na ich krótkotrwałość i czasowy charakter — zalicza się do robotników wszystkich pracujących, z wyjątkiem pracowników, zajętych przy wywozie produktów poza obręb przedsiębiorstwa.

Do rozdz. XVI części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 90. Elektrownie oraz gazownie, obsługujące nieznaczną ilość konsumentów, urządzone prymitywnie lub prowadzone ubocznie przy innych zakładach przemysłowych, jak np. przy tartakach, młynach itp., mogą być za zezwoleniem właściwej Izby Skarbowej (Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) zaliczone, po zasięgnięciu opinii właściwego urzędu wojewódzkiego, do tej kategorii przedsiębiorstw przemysłowych, jaka

odpowiada ilości zatrudnionych robotników w myśl rozdziału XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Do rozdziałów XVIII i XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 91. (1) Przy zaklasowaniu przedsiębiorstw przemysłowych, zaliczonych do rozdziałów XVIII i XIX części II lit. C taryfy, bierze się w rachubę właściciela przedsiębiorstwa i członków jego rodziny tylko w stosunku do przedsiębiorstw kategorii VIII świadectw przemysłowych, natomiast w przedsiębiorstwach wyższych kategorii właściciela przedsiębiorstwa i członków jego rodziny nie zalicza się do robotników przedsiębiorstwa.

(2) W przypadku, gdy w związku z powyższym przedsiębiorstwo nie będzie mogło być zaliczone ani do VIII ani też do VII kategorii, należy je zaklasować do VIII kategorii świadectw przemysłowych.

P r z y k ł a d:

Przedsiębiorstwo przemysłowe, zaliczone do XIX rozdziału części II lit. C taryfy, zatrudnia właściciela oraz 4 robotników, wskutek czego nie podpada ani pod kategorię VIII, ponieważ zatrudnia łącznie z właścicielem 5 osób, ani też pod kategorię VII, bowiem nie zatrudnia ponad 4 robotników (właściciela nie bierze się w rachubę). Przedsiębiorstwo to powinno wykupić świadectwo przemysłowe VIII kategorii.

(3) Za członków rodziny uważa się osoby, wymienione w § 41 ust. (4) rozporządzenia niniejszego.

Do części III lit. D kat. I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 92. Za główne linie kolejowe uważa się następujące linie:

- 1) Baranowicze — Stołpce,
- 2) Białystok — Grajewo,
- 3) Białystok — Wilno,
- 4) Cieszyn — Golezów,
- 5) Działdowo — Rakowice,
- 6) Gdynia — Wejherowo — Strzebielino,
- 7) Katowice — Hajduki — Chebzie — Radzionków — Kalety — Lubliniec,
- 8) Katowice — Chorzów — Bytom,
- 9) Kowel — Zdobunów,
- 10) Nowy Sącz — Muszyna,
- 11) Ostrów — Pawłów,
- 12) Oświęcim — Dziedzice — Zebrzydowice,
- 13) Oświęcim — Kraków — Przemyśl — Lwów — Podwołoczyska,
- 14) Poznań — Leszno — Rawicz,
- 15) Poznań — Wronki — Drawski Młyn,
- 16) Poznań — Zbąszyń,
- 17) Poznań — Zduny,
- 18) Poznań — Łęka,
- 19) Rybnik — Sumina,
- 20) Sambor — Sianki,
- 21) Sosnowiec — Katowice — Bielsko,
- 22) Stanisławów — Kołomyja — Sniatyń — Zalusze,

- 23) Stryj — Ławoczne,
- 24) Tczew — Chojnice,
- 25) Toruń — Bydgoszcz,
- 26) Toruń — Grudziądz,
- 27) Toruń — Miasteczko,
- 28) Warszawa — Łódź,
- 29) Warszawa — Sosnowiec,
- 30) Warszawa — Mława,
- 31) Wilno — Turmont,
- 32) Wolfgan — N. Bytom,
- 33) Zagórz — Łupków,
- 34) Żywiec — Zwardoń.

Do części III lit. D kat. III taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 93. Nie podlegają podatkowi ajenci przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, którzy mając inne stałe zajęcia (nauczyciele, urzędnicy), od czasu do czasu pośredniczą przy ubezpieczeniach i osiagają z tych operacji zarobek, nie przekraczający dwukrotnej ceny świadectwa przemysłowego wraz z wszelkimi dodatkami.

Do części III lit. D kat. IV taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 94. (1) Za pomocników podróżujących (komiwojażerów) uważa się osoby, zastępujące przedsiębiorstwa handlowe lub przemysłowe i zbierające dla tych przedsiębiorstw zamówienia na podstawie próbek, cenników itp.

(2) Pomocnikom podróżującym (komiwojażerom) mogą być wydane świadectwa przemysłowe jedynie po okazaniu w oryginałach lub w uwierzytelnionych odpisach świadectw przemysłowych, nabytych przez przedsiębiorstwa przez nich zastępowane oraz po przedstawieniu właściwego pełnomocnictwa.

(3) Pomocnik podróżujący (komiwojażer) może na podstawie jednego świadectwa przemysłowego zastępować kilka firm.

(4) Pracownik przedsiębiorstwa krajowego, czerpiący swój zarobek głównie ze stałego wynagrodzenia służbowego, może zbierać zamówienia na rzecz tegoż przedsiębiorstwa i poza jego siedzibą bez obowiązku wykupienia odrębnego świadectwa przemysłowego.

(5) Zbieranie zamówień nawet poza siedzibą zakładu przez właściciela przedsiębiorstwa lub przez zarejestrowanych w rejestrze handlowym współwłaścicieli, nie wymaga nabycia odrębnego świadectwa przemysłowego.

§ 95. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie począwszy od roku podatkowego 1936.

(2) Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 września 1934 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 770).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

650.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 grudnia 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Zagranicznych, Sprawiedliwości oraz Komunikacji w sprawie konwersji obligacji b. austriackiego długu kolejowego zabezpieczonego.

Na podstawie § 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przerahowaniu zobowiązań Skarbu Państwa Austriackiego i Węgierskiego, tudzież zobowiązań funduszu krajowego galicyjskiego, które ciążyą na Skarbie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 115, poz. 1028) zarządzam co następuje:

§ 1. Obligacje kolei Karola-Ludwika, Albrechta, b. kolei północnej im. ces. Ferdynanda i Węgiersko-Galicyjskiej, będące własnością osób, których obywatelstwo i prawo własności tych obligacji, w dniu 21 maja 1924 r., nie zostało dostatecznie uwiarogodnione, ulegają przy konwersji przeliczeniu w stosunku 1 zł = 1.800.000 mk. p. = 2.571.425 koron nominalnych.

Przepis ustępu pierwszego stosuje się również do obligacji, będących własnością obywateli państw, które nie wprowadziły u siebie waloryzacji zobowiązań z papierów wartościowych tej samej kategorii.

§ 2. Konwersja obligacji, o których mowa w § 1, zostanie przeprowadzona przez Urząd Długów Państwa w Warszawie w okresie od dnia 1.I. 1937 r. do dnia 31.XII. 1937 r.

§ 3. Przepisy rozporządzenia niniejszego nie naruszają postanowień umów międzynarodowych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy w sprawach uregulowanych rozporządzeniem niniejszym.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

651.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 grudnia 1936 r.

w sprawie opłat stemplowych, wiążących się z przejściem własności nieruchomości w toku postępowania egzekucyjnego.

Na podstawie art. 1 i 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r.